

Зифа Кадырова: «Бәхетем – балаларымда»

Күркәм юбилее уңаеннан, язучыда кунакта булдык.

Гелназ Хәбибуллина

■ Зифа Кадырова Чаллы шәһәрненн берничә чакрым гына ераклыкта урнашкан бакча йортында яши. Көзге бакчага соклашып йөргәч, баллап чәй эчтек, дөнья хәлләре һәм иҗат турында сөйләштек.

«Мин хәзер дә шул ук Зифа Кадырова»

– Зифа ханым, бу элек янган бакча өегез урынында төзелгән яңа йорты?

– Әйе, 2019 елда янган чыгып, йортсыз калдык. Бөтен архивым янып бетте... Бурычка бата-бата булса да 2020 елда яңа йорт күтәрә башладым. Жирсез тормышымны күз алдына китерү мөмкин түгел иде. Уз йортың белән яшәү рәхәт – балалар, оныкларың килә...

– Сез менә гап-гади кеше булып яшәдегез дә, популяр шөхәскә өверелдегез. Өегездән дә кеше өзелми. Мондый тормыш сезне аратмыймы?

– Мин шундый тормышка ияләшкән кеше. Без үскәндә әни өй янында бакча уртасына миң чыгартып, көне буе шунда чәй кайнатып, аш пешерә, ап-ак итеп керләр юа, аларны матур итеп бауга элә иде. Үткән бер кеше, безгә кереп, чәй эчеп китә иде. Әнине мин 1991 елда уз яныма – Чаллыга алып килдем. Ул беренче каттан фатир алды. Күршеләр өйләренә кайтканда әнигә кереп чәй эчеп чыга торган иде. Күп итеп пирожки пешереп куя да: «Әнә шул шул кайтып килә, кая, бирим әле», – дип, үзе кешенең каршына йөгереп чыга. Шулхәтле кунакчыл булды әнием.

Үзем тормышка чыккач, бездә сөңдем яшәде, аннан иремнең яшүсмер энесен үзөбезгә алдык. Мин – әниемне, әни үз өнисен алып килде. Үзөбездә – ике бала, «малосемейка»да торабыз. Күршеләр белән ике арадагы ишек беркайчан бикләнемдә. Балаларның бөтен сыйныф-ташлары бездә булды. Гомер буе шулай яшәдек. Мин хәзер дә шул ук Зифа Кадырова. Китап яза башлап популярлыкка ирешүем белән миндә берни дә үзгәрмәде.

– Зифа апа, туган якларыгыз, балачагыгыз турында сөйләгез әле.

– Мин тумышым белән – Башкортстанның Учалы районы Ахун авылынан. Әти белән әни без кечкенә чакта аерылышты. Безне – балаларны бүлделәр. Әти хольксызрак иде. Минем тормыш юлым сикәлтәле булды. Әсәрләремдәге сюжетлар да күбесе үз тормышымнан алынган. Авылдан 19 яшемдә чыгып киттем. Яшәргә тырыштык, югалмадык. Зур, ыңкы гаилә кору турында хыялландым. Мин гомер буе бәхетле хатын булып яшәдем, ирем белән бик матур пар идек. (Зифа ханымның ире Марсель Кадыров 2013 елда вафат була. – Автор).

Аллага шөкер, балалар да парларыннан уңды. Кыявем тыныч, балаларны ярата, улым үз гаиләсе өчен янып тора. Әтиләре балаларыбызга: «Сез өниегезне чыгып киткәндә һәм кайтып кергәч кочаклап үбәргә тиешсез», – дип өйтә торган иде. Улым Русланга 45 яшь тула, ул килә дә мине кочаклап үбә. Кызым Регина да шулай. Алар балалыкларын саклап калды, явызланмады. Киленем дә «әни» дип кенә тора. Ул яктан хәзер бөтен бәхетем – балаларымда.

«Беркәмгә үпкәм юк»

– Зифа ханым, житди авырып алдыгыз, дип беләм. Хәзер сәламәтлегегез ничек?

– Начар дисәм – начар, өйбәт дисәм – өйбәт. 65 яшемне күрер өчен (язучының туган көне – 7 октябрьдә. – Автор), операциядән баш тарттым.

– Йөрәккөме?

– Әйе. Күп нәрсә кәефтән дә тора, төшенкелек чиргә китерә. Мин, Аллага шөкер, бүгенге көндә бар нәрсәдән канәгать. Шуңа күрә чир әлегә чигенде, әмма ул беркай да китмәде.

– Авыру сәбәплә иҗатта да пауза булып алгандыр?

– Башлаган китабым төмамланмаган килеш калды... Майдан бирле каләм тоткан юк.

– Көндәлек эшләр белән шөгьльләнгәндә әсәр турында уйлап йөри сезме?

– Баш ял итми, ул гел эшләп тора. Кемнәрдер: «Син язучы түгел», – ди инде миңа. Мин үземне язучы дип санамыйм да. Язу ул – күңел халәте. Күңелемдәгине башкаларга да житкерәсем килә. Замана тудырган сораулар жавап эзләргә мәжбүр итә. Бүгенге көнне аласак, шушы махсус хәрби операция проблемалары гына да шулхәтле күпкырлы. Алар өле тагын да остәлә торачак.

– Зифа ханым, китаплагызыны чират торып алсаңыз да, әсәрләрегез театр сәхнәләреннән тошмәсә дә, сез каләмдөшләрәгез тарафыннан кыерсыгуларга дучар булган язучы.

– Хәзер мине таптаучылар кимеде инде. Зур язучылар күл биреп исәнләшә. Чөнки мин нәрсә генә ишетсәм дә, берсә дә жавап

бирмәдем, бәхәскә кермәдем. Тукай да бөтен кешегә ярап бөтәрлек итеп яза алмагандыр. Беркәмгә үпкәм юк.

Нигә Язучылар берлегенә кермәдем турындагы сорауны еш бирәләр. Анда чакырмалар түгел, чакырдылар. Чакырганда бара алмадым. Ә хәзер, яза-яза, күп нәрсәне аңлыйм. Татарстан Язучылар берлегенә керерлек китабым язылмаган әле минем. Әдәбиятка соң килдем. Башланган ике әсәрәм бар, аларны төмамлагач, балки уйлап карармын.

«Халыктан рәхмәт сүзләрен күп ишетәм»

– Сез ничек уйлыйсыз, бүген язучыларга игътибар жигәме?

– Миңа жигә. Калганнар өчен жавап бирә алмыйм. Мин алар арбасында түгел, минем үземә бер арба.

– Китап чыгару бик зур чыгымнар сорый. Акча ничек житкерәсез?

– Баштагы чорларда бик кыен булды. Кредитлар алырга тулы килде. Мин халыкны китапсыз тотмаска тырышам. Быел ике китабымны яңадан чыгардык. Тик менә типография бөяләре генә үскәннән үсә, юкарак кагазьгә күчәргә мәжбүр булдык.

– Сезнең әсәрләр күбрәк хатын-кыз язмышлары турында. Аларны укыган кеше ниңди фикергә килергә тиеш? Сез нәрсә пропагандалыйсыз?

– Сабырлык һәм зираклек. Хәзерге яшыләргә зираклек жигми. Минем өчен тормышта гаиләне саклау, балаларны ятим итмәү темасы беренче урында тора. Яшасыр пыр тузып талаша, һәрберсе үзен генә кайгырта, ә балаларны уйлаучы юк. Бала иртән өтисен дә, әнисен дә күрер, елмаеп уянырга тиеш. Ичмасам, хатын-кыз уйланын иде бу хакта. Хәзер ирләр юк дәрәжәсендә, аларны әнә 20 ел саен сугыш кыра, калганнары да, авырыкларга түзә алмыйча, эчкечелеккә бирелә. Ир балаларны төрбияләргә акыллы, каты куллы өтчиләр жигми.

Быел яз Башкортстанга кайткач, бер ир-ат килеп керде. «Зифа апа, миңе хәтерлисезме? Моннан 10 ел элек сезне күрер, китабыгызны укыган турында өйттем. Сез шушы кыт: «Укып үзәңә ниңди файда алдың?» – дип сорадым. Сез шул сорауны биргәннән соң китапны тагын бер кат укып чыктым. Мин яман төрттисез идем. Хатыным, түзә алмыйча, ике баланы алып, ташлап чыгып китте. Аларны кире алып кайттым, бүгенге көндә мин – 4 бала атасы, бик бәхетле кеше. Сезнең кайтканыгызны ишетеп, рәхмәт өйтергә килдем», – диде.

Рәхмәт сүзләре белдергән хатлар интернет аша да күп килә.

Фото – З.Кадырова өңи шәхсәи архивынан